یادونه: دا لیکنه محترم ډاکتر فاروق اعظم ما ته له کابل نه زما د شخصي کتني لپاره راالیږلي وه. زما په هیله هغه اجازه راکړه چي خپره یي کړم. زه چي ورته کسم غیرتمنه مور افغانستان دی او بیغیرته زامن یي تاسي پخپله ولتوئ دلته خوند اوپند د یوبل سره لوبې کوي . ډاکټر رحمت ربی زیرکیار. امریکه ، ۱۱جولای ۲۰۱۰

لیکوال: داکتر فاروق اعظم ۲۰۱۰/۷/۱۳

غیرتمنه مور او بیغیرته زامن

یوه ډیره ښکلی، دنګه او پاکلمنې پیغله په تنګی ځوانی کی یوه ښکلی، شتمن او باتور ځوان ته واده سوه. له قسمته ځوان ومړ او پرځای یې څلور کوچنی زامن پاته سوه. مور به یې شپه او ورځ پر تېریده او په سل تکلیفه یې هغوې د تربرونو، ګاونډیانو او پردو د بدو نیتونو څخه خوندي ساتل. دا څه اسانه کار نه وو. ځوانه کونډه ویریده چې د مرحوم میړه د وریاته سوی جایداد په خاطر دا خپله څوک په زور عورته نکړي او زامن یې څوک ونه تبنتوي او یا یې مړه نکړي. زامن به یې بیده وه خو دې به کړی شپه توره په لاس پیره پرکول؛ هم به یې ځان ساته او هم به یې زامن. جایداد ورځخه شاړ پاته سو؛ داځکه د کار څوک یې نه وه او پدې ترتیب په دارائي کی ناداره او په هستی کی نیستمنه وه. خو ښخه خوشحاله وه چې زامن به یې خدای لوی کړي، هرڅه به بیرته سم سی او پخوانی برم به یې اعاده سی.

ورځی، شپې او کلونه په ډیر تکلیف تیریدل. دوه مشران زامن یې چی څه غټ سول نو مور به دا یو د نژدې کلی خان کره کله کله استاوه او هغه بل به یې د لیري کلی خان کره چی مرحوم سړی یې پخوانۍ څه دوستی هم ورسره وه لیږه چې هلته خلک ووینی، سترګی ولغړوي او په هوسائي د یوې ګولی ډوډۍ د پیدا کیدو هنر او په دنیا کی د کامیاب اوسیدلو چل زده کړي. دهلکانو زړونه خپل خوار ژوند او د مور بیوسۍ ټکولی وه؛ دخانانو کورونه ورته غنیمت ښکاریدل. دواړه زامن ځوانان سول او دمخه تردې چی د خانانو څخه په لړ. کار د ډیري ګټې هنر او د نورو سره د معاملی چل زده کړي، د هغوی د کورونو ښکلا او دهغوی د لونړو اداء یې زړونه یووړه. دهلکانو عشق دی. خانانو ته یې ځانونه د چشمان ابی و موها طلائی سره د وصل په هیله ورنژدې کړه. خانان چی له پخوا ددوی مور، کور او دارائي ته غله وه، له خدایه دا موقع غوښته. ځوانانو ته یې ددام دانی وشیندلی.

د نژدې کلی خان د لیري کلی دخان په نسبت ډیر د خپل میلمه ځوان او د هغه د مور او کور سره دلچسپی درلوده؛ ځوان ته یې د مهربانۍ او مرستی لاس ورکړ. دواړه تریخوا ډیر سره نژدې سول. هریوه دا نژدیوالۍ پخپله ګټه ګڼه خو ګټی سره بیلی وې؛ ځوان خام وو او خان پوخ. ګټی هم په دغو کاڼو تللی کیدې.

خان وار دمخه کړ او د هلک څخه یې دده دمور د نکاح غوښتنه وکړه. ځوان چی د خان لور ته ډکی ایله کړیوې د مور په خرڅولو بیله دې چی کومه خاصه نا ارامی احساس کړي راضی سو. مورته چی دا وخت لا ځوانه وه خو غمونو سره اچولی وه ورغی او هغه یې تشویق کړه چی خان ته ځان په نکاح ورکړي چی هم به ددې ژوند سم سی او هم به دده. هغې ته دا خبره د مرګي ټک وو. هغې د نژدي کلی خان پیژاند چی زوړ، مکار، ظالم، بیدینه او خونخوار وو او خدای بخښلی سړی یې سخت جنګونه ورسره کړیوه. خو زوی یې ډیر عذرونه ورته وکړه چی خان اوس هغه پخوانی خان ندی. اوس ډیر ښه سړی سویدی. په کلی کی د خوارانو سره مرستی کوي.... مور یې نه قانع کیده. زوی به یې ورته ویل چی که ته خان ته واده سی نو زموږ. د ټولو دا خواري او بیوسی به ختمه سی. اوس چی کور، کالی او ډوډۍ سم نه رارسیږي د هغه په غیږ. کی به د هرڅه مفت څښتنان سو او پدې دنیا کی به جنتونه ګورو. خو مور یې ویل چی ستا پلار دا خان پیژاند چی بیدینه او بی ناموسه دی. زموږ. خواته یې کتای نسوای اوس ته ما دهغه د پښو عورته کوې. ویې ژړل چی زویه اوس به دا پلیت ستا د باتور پلار پرځای زما سره په یو بسترکی وي. زوی یې کوښښ کاوه چی د مور د محبت پر هغو رګونو ګوتی کښیږدی چی زوی تر هرشی ورتیر وو. خو مور نه رضا کیده. هغې ورته ویل: ما کلونه په ډیر محرومیت کی پدې طمعه تیر کړل چی خدای به تا را لوی کړي او د پلار ځای به ونیسی خو افسوس چی اوس ته دهغه عزت، نوم او ناموس خرڅوې. زوی یې په قهر سو چی عزت، ناموس، اخلاق، تاریخ او دپلار ونیکه نوم دا پخوانی زړې پدیدې دي چی نور په درد نه خوري؛ دنیا پر مخ روانه ده او موږ. شاته زور وهو. دخان ددوستۍ سره به مو ورځ ښه سی؛ پیشرفت به وکړو. مور یې په ژړا کی ورته ویل کاشکی می شیدی تا بیغرت ته نه وای درکړي او ځینی ګوښه سوه.

افغان جرمن آنلاین تاسو په درنښت همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de
یادښت: دلیکنې د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هیله من یو خپله لیکنه له رالیږلو مخکې په ځیر و لولئ

ځوان د خان د کور د زرق وبرق او ښکلو لونو د دیدار په قلنګ کی تر مور تیر وو خو مور یی خان ته ځان نه تسلیماوه. کله چی خان ورته وویل چی خبره څنګه سوه؛ نو ځوان ورته وویل چی هغه جاهله په رضاء نه حاضریږي؛ زور ورسره چلول په کار دی. ځوان په شپه کی خان خپل کورته راوست؛ مور یی لاس تړلی خان ته تسلیم کړه. ځوان خوښ وو چی خان یي خپل کړ او اوس به نو دهغه له لاري خپل مراد ته رسیږي. هغه دا کوښښ هم کاوه چی درې نور ورونه قانع کړي چی ده ښه وکړه چی مور یي خان ته تسلیم کړه.

خان چی هدف ته ورسید او د ځوان کور، جایداد او مور یي تر خپلی سینی لاندي کړل نو پخپلو نوکرانو یي د ځوان په ترټلو او وهلو پیل وکړ؛ خپله ده ته یي د غوایو په پاده کی ځای ورکړ او ورونه یي له کوره وروشړل. دوهم ورور چی د لیری کلی دخان د کور لار یي لا پخوا لیدلی وه او خوبونه یي لیدل چی کله به یي بیا وصال په نصیب سی، په بیره هغه لورته وتښتید او دوه کوچنی وروڼه یي ګاونډیانو او لیري او نژدې تربرو ته پریښوول. هغه ځوان چی په کور کی د مور د میره سره پاته وو، ترڅه وخته دا ټولی ناخوالی د خان د لونو په توزنه هیله قبلول خو کرار کرار یي ټول ارمانونه د خاورو سره خاوري سول. هم یي مور ولاړه او هم یي نور.

کلونه تیر سول او پرځوان بیغیرته ژوند د مور د میره سره پخپل کور کی د سرتیوکی مرئي په حیث تیریدی. د ځوان هغه بل ورور چی د لیری کلی د خان سره وو، د مور ددغه بدحال څخه خبریدی خو دهغه کلی هوسا ژوند او ښکلی نجونی یي د مور د نجات لپاره نسوای پریښوولای او صرف وخت ناوخت به یي دتمساح اوښکی د مور پرحال تویولی او دمړي چوغکی پدغه قربانی به یي ځان تسکیناوه.

د ځوان دریم ورور چی هغه هم په نژدې یو ګاونډي هیواد کی مساپر اوسیدی او ځوان سوی وو، ناڅاپه دشپی د وسلی سره راغی او پر خان یي چی د مور سره یي پر کټ پروت وو کاري ګوزار وکړ. جنګ سو. مشر ورور یي دخان په طرفداري د کشر ورور سره خپري ولګولی؛ زخمی هم سو خو کشر ورور یي ډیر باعزمه او جنګی وو. تر خونړي مقاومت وروسته، خان مجبور سو کور ایله کړي او مات سر خپل کلی ته بیرته ولاړ سی. فاتح ځوان خپله مور په غیږ کی ونیول او ورور یي هم عفو کړ. پدې ډول کور او کهول سول. فاتح ورور د ګاونډیانو ډیر شکر ګذار وو چی دخان د ظلم په وخت کی یي ده ته لاس ورکړی وو. مور او مشر ورور ته یي ویل چی زما سره ګاونډیانو ډیر ښه کړیدي، احسان یي باید ومنو او ښه راشه درشه ورسره وکړو (هل جزاء الإحسان إلاالإحسان). دګاونډیانو سره تګ و راتګ پیل سو. دوی د هغوی کره او هغوی ددوی کره تلل او راتلل؛ مخ پتئ یي په منځکی نه وو. دواړو ورونو غوښته چی پرخپلو مځکو او پټیو خپله کار وکړي چی له دغه لاري غله دانه او حلاله ګوله لاس ته راوړي. خو ګاونډیانو به هریوه له کوره غله او سامان دوی ته راوړل چی پر تاسی ډیر تکلیفونه تیر سویدی، څه ارام وکړی او په کراره به د کور او جایداد سمبالولو ته ور ولاړ شی. مور او زامن یي د ګاونډیانو نور هم شکرګذار سول چی بی اسرې مرستی ورسره کوي. ځوانانو ته بې تکلیفه مرستو خوند ورکړ او بیکاری ته یي ډېږ ورکړه. ګاونډیانو هر یوه یي په دې هیله چی دځوانانو جایداد ترلاسه کړي دوی ته مرستی او شیرینک ډیراوه. دوی غوښته چی دا ځوانان لټ اموخته کړي، کار ونکړي، جایداد شاړ ورڅخه پاته وي او تل یي دوی ته د احتیاج لاس اوږد وي. کله چی ګاونډیانو د ځوانانو څخه د کار قوت سلب کړ او په ځان یي متکی کړل نو پخپلو منځو کی یي دهغوی د جنګولو پلان جوړ کړ ترڅو پدې ډول دوی کمزوره او ورک سی، جایداد او مور یي دوی ته پاته سی. ګاونډیانو هر یوه یو ورور په غیږ کی ونیو او بل ورور ته یي ولمساوه. د ورونو په منځکی بدبینی ډیره سوه او ژر په دښمنی واوښته. ګاونډیانو هر یوه خپل پلوي ځوان ته وسله او پیسه ورکړه چی دهغه بل ورور سره وجنګیږي او مړ یي کړي. جنګونه پیل سول؛ کله دا ورور خوړ او کله هغه. چی کله به د کوم طرف د جنګ وسائل او خوراکه خلاصه سوه نو دهغه ملاتړ ګاونډي به خپل بچیان وږي پریښوول خو ده ته به یي رس رساوه. مور به چی کله زامن په داسی حال کی ولیدل ورته وبه یي ژړل چی مه کوی؛ جنګونه مه کوی او د نورو فریب مه خوری. خو زامنو یي کله د مور منل. یوه ورځ یي مور سر ورته سرتور کړ چی ای زامنو، دا ګاونډیان ستاسی دوستان ندی؛ دا حریص دي او ستاسی جایداد ته غله دي. ای زړګیانو، زموږ ګاونډیان منافقان دی، درواغ درته وایي؛ ستاسی سره هیڅ اخلاص نلري. زه یي پیژنم؛ ما او ستاسی مرحوم پلار په وار وار تجربه کړیدی، ډیر نامرد دي او په مسلمانی هم زه باور نکوم. مه کوی، اې زامنو، سد سرته درولی، له جنګه لاس واخلی، سره کښینی او خپل ژوند په ګډه، سلا او همکاری سره جوړ کړي. خو زامنو یي د مور نه منل. هغه بل، په لیري کلی کی زوی، هم د مور او کور پدغه خراب حالت خبریدی خو څرنګه چی د لیري کلی هوسا ژوند یي د مور سره د غمرازی په خاطر نسوای پریښوولای نو ځان یي داسی په کوڅهٔ حسن چپ وهلی وو لکه په هیڅ چی نه وي خبر.

یوه ګاونډی فکر وکړ چی د ځوانانو مور لګیاده خپل زامن په حقایقو پوهوی او زما له اودې او منتره یي باسی. نو دچاري په لټه کی سو. ځوان ته یي دده د مور څخه ګیله پیل کړه او هره ورځ به یي دهغی خرابی ورته ویلی او هغه به یي دده د بل ورور سره دده پخلاف په همکاري متهم کول. په اول سر کی پر ځوان ډیر ښه نه لګیده خو څرنګه

افغان جرمن آنلاین په درښت تاسو همکاری ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de
یادښت: دلیکنې د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هیله من یو خپله لیکنه له راالیرلو مخکې په ځیر و لولئ

چې احتیاج وو څه یې نسوای ویلای. کرار کرار ځوان د مور په حق کې د بد اوریدو سره عادت سو. بله ورځ ګاونډي دده پر مور دهغه بل ګاونډي سره د نامشروع اړیکو تور ولګاوه. ځوان څه خفه سو خو څه یې ونه ویل. دا تورونه ډیر سول او ګاونډی هغه له مختلفو لارو ځوان ته رسول. ځوان هم کرار کرار هغه قبول کړل او قانع سو چې مور یې بده ښځه ده. بله ورځ دغه یوه ګاونډی وخپل ملګري ځوان ته وویل چې که غواړو هغه بل ګاونډی له صحنې وباسو او ستاسی مورته ددغه ظلم، ناروا او بې عزتۍ څخه نجات ورکړو نو اول باید موږ ستا مور خپله کړو. ځوان ویل داخو ډیره ښه ده. ګاونډي وویل چې زه ښځه لرم او بلې ته ضرورت نلرم خو ستاسی سره د مرستې او د هغه بل ګاونډي د مداخلې د قطع کیدو په خاطر ستا پر مور باید نکاح تړم. داځکه دهغې سره په یوه کور کې بیله نکاح زما اوسیدل شرعا روا ندي نو مجبوریت دی دا په نکاح کړم. ځوان تر لږ چرت وروسته رضا سو او وېویل چې داخو څه بده خبره نده. زما مور ځوانه ده، میړه ته ضرورت لري او ترتا ښه سړی به چیري پیدا کړي.

ځوان خپلې مورته د ګاونډي دا اراده ورسول چې موري په زور دي هم ګاونډي ته ور په نکاح کولای سم خو چې پخپله بې جنجاله یې عورته سی زموږ ټولو به په خیر وي. مور یې وژړل او د اولادونو د اصلاح او سر ته یې د سد د رسیدو دعاء وکړه. ځوان بیا مورته عذر وکړ چې موري داسړی میړه کړه؛ ته به هم ارامه سې او زه به هم. دا ښه سړی دی او زما سره یې په جلا وطنۍ کې ډیر ښه کړیدی. خو مور یې کله قبلول او ګاونډي ته به یې ښرا کول چې تا خطا باسې. په دغه موضوع هغه بل وروړ خبر سو او دغه راز یې دخپل ملاتړي ګاونډي سره شریک کړ. ګاونډی ورته وویل چې دمخه تردې چې هغه بل ګاونډی ستا پر مور نکاح وتړی زه یې پر تړم چې ددوی منصوبه ورشنډه کړو.

یوه شپه چې دواړه ځوانان پخپل کور کې د مور دواړو خواو ته پراته وه، ناڅاپه یو درز سو او مسلح، مول وهلی څو تنه بدمعاشان د ښځې سرته ودریدل او یو ړیرور سړي ته وویل سوه چې دغه ده پیدا مو کړه. د صاحب سره ددغه ښځې نکاح ور وتړه. ښځې ژړا او ناري کړې. یوه زوی یې فکر کاوه چې دا ولاړ مول وهلی صاحب دده ملګری ګاونډی دی او هغه بل فکر کاوه چې دده ملاتړی ګاونډی دی. دواړو زامنو مورته عذرونه پیل کړل چې هله ژر کوه، ځان او موږ مه بربادوه او د صاحب سره نکاح وتړه چې دا د ټولو په خیر ده. ښځې، صاحب او زامنو ته ښراوي کولې چې تف دی ستاسی پر غیرت سی. ای کاش لنګوټی مو نه وای تړلی. وشرمیږی. یو وار مو پر خان خرڅه کړم؛ اوس مې پر ګاونډیانو خرڅوی. ښځې ژړل او ړیرور د نکاح خطبه ویل او تر مختصري دعاء ورسته مول وهلی صاحب دښځې د زامنو په مرسته و ښځې ته ورحمله کړه او په خونه یې چارغاوک ننه ایسته. ځوانان لا پوره د انګړ څخه نه وه لیري سوي او لا نه وه پوه سوی چې دا صاحب کوم ګاونډی وو چې بل ګاونډئ د څو مسلحو داړه مارو سره راغی او شاوخوا یې پروت وکړ، دوی یې محاصره او فیرونه یي پر وکړه. دهغه پخوانی صاحب ټول سړي یې خلع سلاح کړل او د ښځې په پوښتنه سو. هغه بل صاحب چې دا صحنه او زور ولیدل ښځه یې ایله کړه او په تیښته د کور د دیوال پر نخره واوښت.

دا بل ګاونډی صاحب د ښځې په تلاښ سو. هغه یې پیدا کړه او ورته ویویل چې زه زور نه کوم. خپل په رضا ووایه چې خپل نفس او مهر دې ماته رابخښلی دی. د ښځې هغه پخوانی ژړا لا نه وه دریدلې؛ په بوغارو سوه چې زه میړه نه کوم. اخیر زامن لرم. بیرته متوجه سوه چې زامن یې بیغیرته دي او پر زامنو ندي حساب. په ژړا یې ویل چې ای ظالمانو له خدایه وویریږی. په اسلام کې خو په زوره نکاح نسته هغه هم پر مظلومې کونډې. تاسې ولې د خدای له قهره نه ډاریږی؟ یوه ورځ خو به ددې عمل پوښتنه درسره کیږي. ددې یوه زوی صاحب وپیژاند چې دده ملګری ګاونډی دي نو مور ته په عذرو سو چې ووایه صاحب زما میړه دی او خپل نفس او مهر مې ده ته بخښلی دی. هغې انکار ته ادامه ورکړه. صاحب ملاوزمه سړي ته اشاره وکړه او هغه د نکاح په خطبه پیل وکړ او د صاحب سره یې د ښځې نکاح وتړل. صاحب ښځې ته ورحمله کړه چې په غیږ کې یې واخلی او ځای ته یې بوزي؛ زوی یې د مور پښې ورپسې پورته کړې چې وړل یې ګاونډي صاحب ته تکلیف نشی. څوک پوه نسو چې په دغه شیبه کې یو دم په صاحب څه وشوه. د هغه څخه ښځه ایله سوه او خپله دی بیحاله ولوید. ملګري یې وارخطا سول او ژر یې هغه د ښځې له کوره ویوست او د طبیب په لټه کې یې خپل اصلی کورته بوت.

ښځه د زامنو سره سراسیمه پاته سوه. زامنو ته یې ښکنځل کول او دخپل قسمت څخه په ګیله یې ویل حسبی الله نعم الوکیل. شپه تر نیمائي تیره وه او د ښځې پرمخ لا د اوښکو لاري نه وې وچې سوی چې د لیري کلي خان چې دنژدې کلي د خان تربور وو د ډیرو مسلح کسانو سره پر کور په دې بهانه یرغل ورووړ چې د نژدې کلي خان مړ سو او دا ښځه ددوی کونډه ده. د لیري کلي خان چې د نژدې کلي د خان په تناسب ډیر زورور او مغرور وو د ښځې د هغه زوی په رویباری راغی چې دخان د اشپزخانی او سپیانو د پاکولو د دندې د اجراء په افتخار یې کلونه خپله مور د غمونو په دوږخ کې یوازې پرې ایښې وه. لوی خان ویل چې دا ښځه زما د تربور کونډه ده او زه نکاح پر تړم. ورسره راغلي ځوان د توافق د سر په ښوریدو خپل د رضائیت اظهار کاوه او مورته چې پسله ډیر وخته یې لیدلي وه

افغان جرمن آنلاین په درښت تاسو همکاری ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de
یادښت: دلیکنې د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هیله من یو خپله لیکنه له رالیږلو مخکې په ځیر و لولئ

د خواهش په ډول وویل چې څومره به ښه سی. ده وویل: موري! چې خان صاحب ستا نکاح کولوته حاضر دی نو مور نور څه غواړو؟ دمور پرسادګۍ یې دتعجب سر ښوراوه او دخان سره یې وویل: دخان غوږي چې زموږ پر کرتو توئیږي موږ لا .... د ښځې دا نورو دوو زامنو فکر وکړ چې زموږ خولې اوس په غوږو کې سوه؛ هغه یو ورور خو مو اسمان ته ختلی وو او موږ پاته وو؛ دادی موږ ته هم له نیکه بخته چانس راورسید؛ باید له لاسه یې ورنکړو؛ موږ خو په هغه بل کوچنی خان لا قناعت کړی وو، داخو ترهغه بل ډیر لوی خان او ډیر زورور دی. که مو په خوب لیدلی وای چې لوی خان به زموږ پلندر کیږي، له خوشحالیه به مو زهره چاودلې وای.... ددې لپاره چې مور قانع کړي، نو یو ورور دابل ته وکتل او ویویل چې وروره! که زموږ مور د مشرخان په نکاح سی نو نه یوازې به موږ میلی کوو بلکه د ګاونډیانو پښه به هم راڅخه لنډه وي. ستا خو یاد دي چې ګاونډیانو زموږ د مور سره پر نکاح سربیره څومره خرابه معامله کول. فورا دواړه زامن په یوه سلا خپل مورته په زاریو سول چې مورې لاتړی درته راوتلی ده؛ د موقع څخه استفاده وکړه؛ اوس لا د لوی خان توجه درته سویده؛ که نه، بیا به ټول ارمان کوو. د خان صاحب سره به ستا نکاح زموږ ټولو سرنوشت بدل کړي .... د ښځې څخه دکلونو د ورک زوی د راتلو خوشحالی هیره وه او په ژړا یې وویل: ای بیغیرتانو! یو وار مو پرهغه بل خان خرڅه کړم، بیا مو نامرده ګاونډیانو ته یو په بل پسی ور په نکاح کړم او اوس می پردغه شین سترګی ظالم خرڅوی؟ حیف ستاسی لنګوټوته چې تړلی مو دي. والله که یې پخپله خوښه میره کړم چې د صور شپیلۍ پوف سی. خدای به می هغه بل زوی راولی. زما یقین دی هغه به تاسی غوندي بیغیرته او سپی نه وي. هغه به پر ما ننګ وکړي. اوریدلی می دی هغه زوی می اوس بچیان هم لري، ډیر سویدی. زه اوس نوره بیکسه نه یم. دوی به ټول راسی او ما به له دغه مصیبته خلاصه کړي. پدغه کشمکش کی شپه اخیرته رسیدلی وه او صبح صادق وو. ښځې پورته اسمان ته په ډیر عاجزۍ مخ ونیو او د زړه له تله یې لاس پورته کړ چې یا الله تاته هرڅه اسان دی؛ ستا د غیرتمن رسول په برکت زما عزت را خوندی کړه؛ ډیره وزوکلیدم نور می مه زهیروه او په اولادو کی می غیرت پیدا کړه.

لوی خان او ملګرو یې ښځې ته لاس واچاوه. دښځې زامنو، په سر کی یې دخان سره راغلی روشنفکره زوی، بیله کوم تأمله د خان په ملاتړ د مور پښې دخان پرخوا ورپورته کړې او هغې ته یې تسکین ورکاوه چې موري مقاومت مه کوه په درد نه خوري؛ په موږ څه نده جوړه؛ موږ هیڅ شی نه یو؛ ځان او موږ مه خواروه؛ نکاح ورسره وتړه چې دا د ټولو په خیر ده .... په همدغه وختکی چې د سهار سپیدو د شپې تور زړه چاودلی وو، له لیري د یو کاروان د راتلو جرس تر غوږو سو او ښځې ناري کړه: هغه دی اولادونه می راورسیدل. هغه دي راغلل. اوس به ستاسی چاره در وکړي. خان او ملګري یې وارخطا سول؛ یوې او بلې خواته یې ددیوالونو بیخو ته موضع ګانی ونیولی. د جرس اواز وار په وار رانژدې کیدی. دخان سره راغلی ملګري ډیر وارخطا سول او خان ته یې مشوره ورکړه چې پښې به سپکوو. خان پر ځای ولاړ او داسی یې ښکاره کول چې روحیات یې قوي دی. ملګرو یې یوپه بل پسې میدان پریښود او پرخپله لار ولاړل. خان چې ولیدل چې یوازی پرمیدان پاته سو او کاروان هم قدم په قدم رانژدې کیږي نو دوی یې خپلې وې او دوې یې پور کړې او پدې بهانه چې تښتیدلی ملګري بیرته راولم له کوره ووت. د ښځې زامن د مور غیږته ورولویدل؛ ورته ویې ژړل او عفو یې ځینی وغوښته. هغې د یوسف علیه السلام کیسه ورپه یاد کړه چې ورونو یې څه ورسره وکړه خو هغه وبخښل او ورته ویویل: لاتثریب علیکم الیوم. یغفرالله لکم و هو ارحم الرحمین - زه تاسی نه ملامتوم. الله دي تاسی وبخښی؛ هغه تر ټولو مهربان دی.
کابل - دوشنبه دغبرګولی لسمه ۱۳۸۹ هـ ش

افغان جرمن آنلاین په درښت تاسو همکاری ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de
یادښت: دلیکنې د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هیله من یو خپله لیکنه له رالیږلو مخکې په ځیر و لولـئ